

CECILIA DAVIDSSON • ALEX HARIDI • MAYA JÖNSSON

Efter en berättelse av Tove Jansson

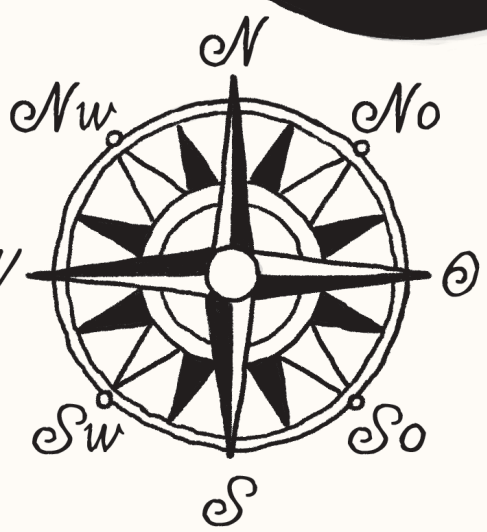
MUMINTROLLEN OCH DEN FÖRSTA SNÖN

BONNIER
CARLSEN

MUMINDALEN
OM VINTERN

Några av Mumindalens invånare

Mumintrollet är nyfiskt och vänligt. Han far gärna på äventyr, särskilt om det betyder att han får vara med sina vänner. Men när äventyren blir alltför skrämmande behöver han sin Muminmamma.

Muminpappan är mycket vittberest, åtminstone om man frågar honom själv. Emellanåt längtar han ut på vilda äventyr, som dem han genomlevde i sin ungdom.

Muminmamman är mjuk på rätt ställen och har handväskan full av torra yllestrumpor, magpulver och karameller. Hon tappar aldrig fattningen, och ser till att knytt och knott i Mumindalen har nånstans att sova om det behövs.

Lilla My är mycket liten, som namnet antyder, till och med liten nog att lägga sig i bakhåll i Muminmammans sykorg. Hon vet inte hur man bär sig åt för att bli rädd, utan möter faror som hon möter folk i allmänhet: genom att bitas.

Too-ticki är en vän till familjen och håller ofta till i badhuset. Hon är lugn och har praktiska lösningar på de flesta problem. Hon har dessutom den ovanliga egenskapen att hon aldrig försöker ställa sig in hos någon.

Det var en kall vinternatt i Mumindalen. Himlen var nästan svart men snön var klarblå i månskenet. Havet sov under isen och långt nere i jorden slumrade alla småkryp och drömde om våren.

Snön låg som ett täcke över Muminhuset. Därinne, runt den största kakelugnen, sov muminfamiljen sin långa vintersömn.

De sov alltid från november till april, precis som deras förfäder hade gjort i alla tider.

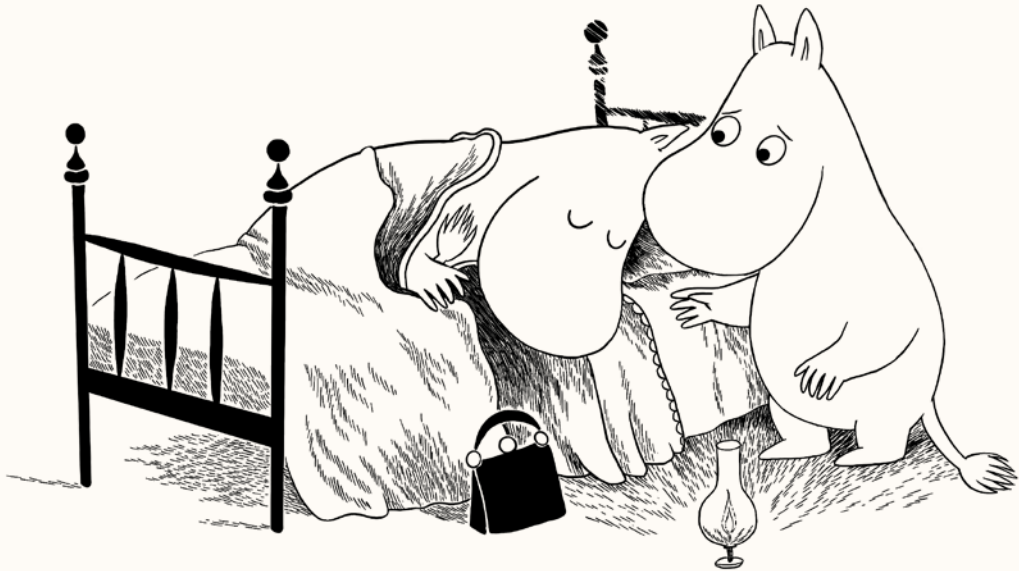
En månstrimma letade sig in genom fönstret. Den vandrade runt en stund innan den lyste rakt in i Muminrollets ansikte. Och då hände något som aldrig hänt förut: Muminrollet vaknade ur sin vintersömn och kunde inte somna om!

Han tittade förvånad på månskenet och iskristallerna på fönsterrutan. Till slut klev han upp och tassade fram till sin mammas säng. Han drog henne lite i örat, men hon vaknade inte utan rullade ihop sig till en ointresserad boll.

– Mamma! Vakna! skrek han och ryckte i hennes täcke.

Men mamman vaknade inte, för hon kunde inte.

Muminrollet kände sig förfärligt övergivet. Han kröp ihop på mattan bredvid hennes säng, och den långa vinternatten fortsatte.

I gryningen bestämde sig Muminrollet för att se sig omkring. Kanske fanns det någon därute som också var vaken?

Han försökte öppna ytterdörren, men den hade frusit fast. Då rusade han upp på vinden, slängde upp takluckan och klättrade ut på taket. Kall luft slog emot honom. Han tappade andan och rullade över takkanten och sjönk ner i något vitt och kallt.

– Snö, viskade Muminrollet. Han hade hört talas om den. Dalen var inte längre grön. Och alla levande ljud var borta.

Bara jag är vaken! tänkte Muminrollet.

Då upptäckte han spår från små, små tassar i snön. Muminrollet blev alldeles het, från svans- tofsen ända ut i öronen.

– Vänta! skrek han.

Mödosamt följde Muminrollet spåren in i skogen. De irrade hit och dit, som om de inte kunde bestämma sig. Men strax glömde han spåren, för rakt framför honom stod en främmande vit häst.

Mumintrollet hälsade artigt, men hästen rörde sig inte. Då såg han att hästen var gjord av snö.

Strax kom Too-ticki gående mellan träden. Hon bar på två spannar vatten.

– Jag ska hälla flodvatten på hästen, sa hon. Då fryser han och blir till is. Och när den stora kölden kommer galopperar han bort och kommer aldrig mer tillbaka.

Mumintrollet var tyst en stund. Sen sa han:

– Jag förstår inte snön.

– Inte jag heller, sa Too-ticki. Man tror den är kall, men om man gör ett snöhus av den blir den varm. Den kan vara mjuk och den kan vara hårdare än sten. Allting är mycket osäkert, och det är just det som lugnar mig.

Mumintrollet kämpade vidare i den obegripliga snön. Å, vad han längtade efter solsken och Mumindalens gröna träd!

